

[Erik Eriksen.]

ser. Man har nærmest faaet Indtryk af, at positive Resultater af nogen Betydning har der ikke været at paavise, hvorimod man nu og da har hørt om nogle Spektakler rundt omkring fra.

Jeg kan ikke se rettere, end at Venstre saaledes stort set har faaet Ret i sit Syn paa hele denne Lov, men jeg kan ikke erkende, at det foreliggende Forslag løser Problemet Ungdomsarbejdsløshed. En skønne Dag vender de unge tilbage fra Lejren eller Skolen, eller hvad man nu vil kalde det, og hvad saa? Saa har man regnet ud, at de skal hjælpes derved, at de ved Hjemkomsten skal have en Fortrinsret til Beskæftigelse ved andre Nødhjælpsarbejder, og det kan jo lyde meget smukt, og det kan vel ogsaa nok siges, at det er en vis Fordel for de unge; men det eneste, der sker, er ganske simpelt dette, at man skubber andre væk fra Arbejdet.

Man flytter Problemet fra de unge og over til Familieforsørgerne. Er det bedre? Er det rigtigt at fastslaa, at Familieforsørgere skal være daarligere stillet i Kampen om Arbejdet end de ugifte, og det er jo ikke andet der sker. Det er Menneskeskæbner, man flytter med, som Brikker i Haabløshedens store Lotteri, fordi Regeringen ikke vil gaa den Vej at støtte og styrke det private. Initiativ; saa indskrænker den sig til at flytte om paa de forhaandenværende Arbejdsmuligheder, flytte om med Arbejderne. Og Midlerne til Arbejdets Igangsættelse flytter man fra det private Erhvervslivs Folk over i det offentlige Kasser. Det er Socialisme, men jeg kan ikke se, at det skaber Arbejde.

Jeg maa nævne, at Arbejderbevægelsens Erhvervsraad i Virkeligheden ogsaa beskylder Regeringen for ikke at være i Stand til at vurdere Følgerne af den Politik, den fører. Det oplyses saaledes i den Oversigt, som Raadet har udsendt, at „den centrale Vurdering af den samlede Politik og de øvrige Momenter, der bestemmer Erhvervslivets Retning og Tempo, foretages intetsteds.“ Bortset fra alt andet er det en meget haard Dom at faa af sine egne. Et andet Sted siges der, at „Spørgsmaalet om Beskæftigelse til de arbejdsløse kan formentlig ikke behandles alene ud fra Synspunktet Fremskaffelse af Nødhjælpsarbejder og lignende Foranstaltninger af den Art, der naturligt hører hjemme under Socialministeriet, thi Spørgsmaalet om Beskæftigelse er uløseligt forbundet med det danske Erhvervslivs Struktur og Vilkaar“, og videre: „Spørgsmaalet om Ungdomsarbejdsløsheden er et almindeligt Erhvervsproblem i højere

Grad end et særligt Ungdomsproblem.“ Et almindeligt Erhvervsproblem, ja, og saa et Organisationsproblem.

Det er sunde og fornuftige Betragtninger, som Gang paa Gang har været fremført ogsaa fra vor Side. Baade Struktureren og Vilkaarene for de enkelte Erhverv er da ogsaa i stigende Grad præget af Regeringens Magt og Indstilling. Hele Regeringens Politik gaar ud paa at underbygge denne Magt og Kontrol med Erhvervslivets Funktioner, og naar dette er Tilfældet, er det naturligvis ubehageligt at faa at vide af sine egne, at hverken Valutacentralen — det nævnes direkte —, Ministeriet eller andre Organer, som nogen stadig tror kan skabe Beskæftigelse, magter Vurderingen af den samlede Politik.

Med Hensyn til de unge arbejdsløse fra 16 til 18 Aars Alderen saa har jeg her i sin Tid peget paa, at disse unge og utrænede Mennesker i Henseende til fysiske Kræfter i mange, mange Tilfælde ikke staaar paa Højde med de Krav, der stilles efter de af Organisationerne fastsatte Takster og Tariffer, og derfor er disse unge faktisk spærret ude fra det private Erhvervsliv. Det, der er sket, er dette, at man har nægtet dem den Ret, som alle vi andre har, nemlig Retten til at arbejde for, hvad vi er værd. Jeg afviser enhver Tanke om, at der her skulde være Tale om Løntrykkeri. Her er Tale om et Forhold det ærede Medlem, der ryster paa Hovedet, skulde spørge sin Sideemand om den Tale, der blev holdt i Nakskov hin Førstemajdag. Jeg afviser, som sagt, at her er Tale om Løntrykkeri. Her er Tale om et Forhold, der vel kan skubbes til Side, men som dog stadig væk vil dukke op igen.

Vender vi os saa til Kategorien de langvarigt arbejdsløse, kan Venstre heller ikke her billige, at de arbejdsløshedsforsikrede skal have en særlig Fortrinsstilling med Hensyn til at kunne komme i Beskæftigelse, naar det drejer sig om Foranstaltninger til Hjælp for nødstedte Arbejdere. En saadan Sortering kan ikke billiges. Mit Parti er principielt Modstander af en Politik, der gaar ud paa dette og i det hele taget gaar ud paa at tvinge Folk ind i bestemte Organisationer. Naar det i § 11 er fastslaaet, at Lønnen skal være Tariffen, og hvis der ingen Overenskomst er mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, saa skal det være Løn efter Sær-Overenskomst, saa kan vi heller ikke her give vor Tilslutning. Vi kan heller ikke billige, at man i Lovforslagets § 16 sætter Bestemmelser i Arbejdsløshedslovens § 31 ud af Kraft. Det er et ejendommeligt Forhold, at man ved at vedtage et Forslag som det foreliggende